

ESOTERISK ANTROPOLOGI

ARIERNA, DEL FYRA

Femte underrasen: teutonerna

Återgående till cirka år 20 000 fvt finner vi att den femte underrasen förbereddes samtidigt med den fjärde, ehuru på annat sätt. Den fick leva avskilt i en dal fjärran från Brostaden, norr om Gobihavet. I denna ras hade manun införd några av de bästa elementen av tredje underrasen, vilken vid denna tid var fullt specialiserad i Iran, liksom ett fåtal semiter från andra underrasen i Arabien.

Namnet teutoner var en självbeteckning för flera av de folk som kom att utgöra underrasen. Det betyder "folk" rätt och slätt. Vi finner ordstammen *teuta* eller *tauta* eller i ord som *deutsch*, *duuts*, *dutch*, det gamla namnet för Sverige *Svi-tiod*, det lettiska ordet för "folk", *tauta*, ordet *tyd-lig*, som betyder "folklig", alltså utsagt på folkspråket och inte på latin.

Han utvalde särskilt långa och ljusa människor, och när han själv föddes in i rasen, visade hans organism dessa egenskaper i utmärkt grad. Man drage sig till minnes att manun inleder varje underras liksom rotrasen genom att själv inkarnera i den. Den fysiska gestalt han väljer att antaga blir till stor del bestämmande för underrasens utseende.

Femte underrasen var stark och livskraftig, större till växten än fjärde. Individerna var långa, ljusa till hudfärgen, med ljust hår och blå ögon. Karaktären var också mycket annorlunda kelternas: envis, seg och ihärdig, med föga av kelternas briljans. Dygderna var inte av det konstnärliga slaget, utan snarare av det tekniska och praktiska slaget, strävande till sunt förnuft, sanning, ärlighet, osmyckad rättframhet, med sinne för det sakliga snarare än det poetiska.

Fjärde och femte underraserna lämnade sina respektive dalar tillsammans, omkring år 20 000 fvt och vandrade tillsammans genom Iran. Deras vidare öden blev dock mycket annorlunda.

Femte underrasen, ringa till antalet, vandrade längs Kaspiska havets kust och slog sig ned i Dagestan i Kaukasien. Där växte den sakta i tusentals år, utbredde sig utmed Kaukasus' nordsluttningar och befolkade Terek- och Kubanområdena. Den utgrenades i flera klart skilda typer och började sin stora utvandring till Europa nästan tusen år efter kataklysmen av år 9564 fvt.

Mellaneuropas träsk hade nu blivit beboeliga, och utvandringarna gick mot nordväst till det som nu är Kraków i södra Polen. Där bodde de några hundra år, varunder sjukdomar härjade deras led, ty träskan var inte riktigt torra än för att medge hälsosam vistelse.

Det var huvudsakligen från södra Polen, som de slutgiltiga utstrålningarna skedde. Den första var den slaviska, den andra den baltiska och den tredje den germanska. Den germanska utstrålningen omfattade i sin tur flera vidare utvandringar ända in i historisk och modern tid.

Den första, den slaviska utvandringen, bestod av flera vågor: en ostlig gav upphov till våra dagars ryssar och ukrainare, en sydlig som representeras av nutidens kroater, serber och bosnier.

Den andra utstrålningen, den baltiska, gick inte så långt. Den gav oss letterna, litauerne och preussarna i gammal tid.

De som stannade kvar i det teutoniska urhemmet eller vandrade endast kortare sträckor norrut, österut och söderut blev våra dagars polacker, tjecker och slovakar.

Den tredje utstrålningen, den germanska spred sig först över södra Tyskland, varefter andra vandrade norrut och blev goter och svear, danskar och norrmän. Åter andra vandrade västerut och blev våra dagars holländare, friser och flamländare.

I historisk tid har vi goternas utvandring ur Norden till Sydvästeuropa, de nordvästliga stammarnas erövring av England, nordmännens bosättning i Normandie och även deras erövring av England efter att de blivit förfranskade.

Från sextonhundratalet ser vi femte underrasen sprida sig över och kolonisera stora delar av världen såsom engelsmän i Nordamerika, Australien och Nya Zeeland, holländare i Indonesien och Sydafrika.

Den femte underrasens världsimperium blev kortvarigt, liksom den fjärde underrasens tre imperier i form av Alexanderriket, Romarriket och det spanska imperiet. Antikolonialismens ideologi bröt sönder det brittiska imperiet, en process som förvisso började med de nordamerikanska koloniernas frigörelse från moderlandet i slutet av 1700-talet.

Liksom det heliga ordet för den atlantiska rottråsen var tau, är det heliga ordet för den ariska rottråsen aum eller om.

Varje rottråsa har sin egen särskilda medvetenhet att utveckla. Tredje rottråsen var den övervägande fysiska rottråsen, fjärde den emotionala och femte den mentala.

Femte rottråsens rotstock och dess inträngande i Indien

Från cirka 40 000 till 20 000 år fvt hade det stora ariska imperiet befunnit sig i nedgång. Under denna tid hade manun och hans närmaste medarbetare arbetat i huvudsak med de underraser de varit inkarnerade i. Det rike som byggts runt Brostaden var nu starkt förminskat, mongolerna och turanerna hade hävdad sin självständighet. Folket byggde inte sin civilisation vidare utan levde i ruinerna av deras förfäders verk. De mer utvecklade monaderna inkarnerade i de senare underraserna, med påföljd att kunskaps- och förståelsenivån i moderlandet ständigt sjönk. Handeln hade fallit nästan till noll, och folket blev nästan utslutande bönder och herdar.

Omkring år 18 900 fvt, alltså vid en tid då fjärde och femte underraserna redan hade grundats, önskade manun förflytta rotstocken till Indien, det land han valt för dess fortsatta evolution. Den civilisation som vid denna tid rådde i Indien var atlantisk. Den var alltför yppig och försoffad, och de toltekiska härskande klasserna var slöa och självupptagna. Mycket fanns emellertid i behåll av en ädel litteratur, och det fanns en stor tradition av esoterisk kunskap. Båda dessa kulturskatter måste räddas för framtiden. Landet visade upp sin rikedom med en slösande prakt, som måste verka tilldragande på tilltänkta erövrare av ett mer livskraftigt folk, som skulle kunna föra kulturarvet vidare, samtidigt som krigarandan och försvarsviljan hade dött ut.

Att flytta hela den ariska rasen från Centralasien var nödvändigt på tre grunder: 1) För att Shambhala skulle lämnas i ostördhet, 2) för att Indien skulle befolkas med arier, 3) för att arierna inte skulle drabbas av den kommande kataklysmen, som skulle starkt förändra Centralasien.

Manun hade inte inkarnerat i rotstockens folk sedan han hade lett fjärde och femte underraserna på deras vandringar, det vill säga mer än tusen år tidigare. Därför hade minnet av honom förbleknat hos de ariska stammarna i Centralasien, och hans person hade blivit mer myt än verklighet. Till följd därav uppstod en kontrovers om huruvida man borde lyda manuns förbud mot beblandning med icke-rier eller ej. När somliga släkter gifte in sig hos tatariska stammar tillhörande fjärde atlantiska underrasen, blev det därför en schism, och de som trotsat förbudet lämnade riket och bildade en egen gemenskap. De fortsatte emellertid inte att beblanda sig med tatarerna, och det kan tänkas att det fåtal blandäktenskap som förekommit varit nödvändiga för att nytt blod skulle föras in i de gamla släkterna. Hur som helst upphörde den ursprungliga grunden till brytningen, men fientligheten mellan den manutrogna majoriteten och dem som flyttade ut kvarstod och förvärrades. Minoriteten trängdes allt längre norrut under återkommande strider.

Vid denna tid var Mars kung över en av de fördrivna stammarna, och för honom uppenbarade sig manun i en dröm och tillsade honom att leda sin stam västerut och söderut och så låta den bilda förtrupp till den största folkvandring som någonsin inträffat, nämligen den ariska invandringen i Indien.

Manun hade befallt Mars att strida så litet som möjligt på stammens färd till sitt nya hem, att inte anfälla någon som lät dem passera i fred och att tränga ända ned till Indiens sydspets. I framtiden skulle hela rasen följa efter, och han skulle själv delta i de kommande vandringarna i nya inkarnationer.

Sålunda inspirerad delgav Mars sitt folk denna storslagna plan, och han fick så gott som alla med sig. Endast Alastor, samma fanatiska individ som vi såg leda motståndet mot manuns plan vid femte rotasens bildande, satte sig emot. Alastor stannade kvar och försökte göra planen om intet genom att avslöja marschvägen för folkets fiender. Dessa skickade visserligen ut en militärexpedition efter Alastors anvisningar, men den misslyckades och Alastor dödades.

Mars vandrade ut med sitt folk år 18 875 fvt. De fick utkämpa många strider under marschen, ty fastän de själva inte anföll blev de ofta anfallna. Sedan de väl anlänt till Indien, blev de vänligt mottagna av kung Podishpar, som regerade över större delen av norra Indien. En allians mellan de två folken befästes genom att en av Mars' döttrar förmäldes med en son till Podishpar.

Sydindien var vid denna tid ett stort rike under Saturnus (nu 44-jaget V.), regerade som kung Huyaranda eller Lahira. Surya (nu bodhisattva Maitreya) var överstepräst under namnet Byarsha. Denne visste i förväg om ariernas ankomst och meddelade kungen att främlingarna blivit sända av gudarna. De välkomnades därför av kungen, som lät dem slå sig ned i sitt land. Byarsha förklarade också att de långnästa främlingarna från norr skulle vara präster och utgöra en särskild klass, som ärvde prästämbetet från far till son. De som samtyckte blev således präster och därmed anfäder till Sydindiens brahminer.

De övriga gifte in sig i den tolttekiska adeln, varigenom hela det övre samhällsskiktet i landet med tiden blev ett ariskt-tolttekiskt blandfolk. Efter kung Lahiras död uppsteg hans ende son på tronen men dog utan arvinge. Då utsåg de ledande i riket Mars äldste son till kung. Därigenom begynte den första ariska dynastin, och landet övergick fredligt till ariskt styre.

Denna till Indien invandrade ariska stam och dess ättlingar, liksom alla senare invandrade stammar kallas från och med nu första ariska underrasen, eftersom med tiden hela den gamla rotstockens folk skulle vandra in i Indien.

Från det sydindiska riket skickade manun ut expeditioner till Java, Australien och polynesiska övärlden, vilket är förklaringen till de ariska drag som alltjämt återfinns hos dagens bruna polynesier i motsats till de svarta melanesierna.

Samtidigt utgick en ny stor utvandring av rotstockens folk. Dessa stammar bosatte sig i Panjab, nuvarande Pakistan. En annan utvandring nådde Assam och Bengalen och bosatte sig där. En utvandring började år 17 520 fvt och nådde tryggt sin bestämmelseort genom att följa samma väg som Mars hade gått med sin stam 1350 år tidigare. En mindre stam nedgjordes till sista man vid sitt försök att gå igenom Khaiberpasset i det som nu är gränsområdet mellan norra Afghanistan och norra Pakistan.

År 17 455 ledde Mars ännu en utvandring. Denna bestod av de starkaste och hårdigaste män han kunde finna. Han lät kvinnorna och barnen bo i ett starkt befäst läger mellan Jammu och Gujranwala och marscherade därefter till den plats som nu är Delhi. Där byggde han den första staden på denna plats, kallade den Ravigipûr, Solstaden. När staden var färdigbyggd hämtades kvinnorna, barnen och deras väktare till den och livet i huvudstaden kunde taga sin början.

År 15 950 fvt började en av de största utvandringarna. Återigen var Mars ledaren, denna gång för tre stora härar. Den östra hären gick över Tibet till Bhutan och därifrån till Bengalen, som blev hemmet för hela utvandringstågen. Centern under Mars personliga ledning och Mercurius som ställföreträdare gick över Tibet och Nepal till Bengalen. Västra hären gick genom Kashmir, Panjab och nuvarande Uttar Pradesh. Den leddes av Corona, som i en senare inkarnation blev Julius Caesar. Corona ägnade fyrtio års tid åt att bygga ett eget rike och nådde inte Bengalen förrän Mars, som där regerade, blivit en gammal man. Vulcanus hade grundat ett rike i nuvarande Assam. Tillsammans med honom hade Mars lagt Bengalen under sig. I detta omfattande företag deltog inte mindre än tio synnerligen framstående individer, som numera alla är minst 45-jag, nämligen 44-jaget Morya, 44-jaget K.H., det 45-jag som på 1500-talet var Sir Thomas More, 44-jaget Jupiter, 44-jaget Jeshu, 44-jaget Serapis, 45-jaget D.K., det 43-jag som kallas den venetianske mästaren, 44-jaget Hilarion och ett 42-jag som tidigare var Mahachohan. Många individer ur tjänarnas grupp deltog även.

Från denna tid framåt kom det ständiga invandringsstågar från Centralasien till Indien, ömsom mindre skaror, ömsom stora armeer, varvid de äldre invandrarna ofta bjöd de yngre motstånd. Under tusentals år rullade våg efter våg in i Indien.

De mer utvecklade arierna studerade toltekernas filosofi. De kallade toltekerna någaer. De lägre atlantidiska klasserna, mestadels de bruna tlatvatli kallade de dåsyus och de svarta lemurierna, som de skydde, kallade de dånavas och takshakas.

Om det sydindiska riket är vidare att säga att drygt fem tusen år efter att arierna ärvt det, omkring år 13 500 fvt, gick en expedition ut från det sydindiska riket till Egypten. Befallningen kom från planethierarkin genom manun. Under Mars' ledning seglade man upp genom Röda Havet till det då högt civiliserade Egypten. Surya var översteprest och rådde farao att välkomna invandrarna. Senare rådde han farao att förmäla sin dotter med Mars och att utnämna denne till tronarvinge. Så skedde, och vid faraos död begynte en arisk dynasti, känd i historien som den femte dynastin. Den regerade i många tusen år, överlevde katastroferna år 9564 och regerade enligt den egyptiske historieskrivaren Manetho till omkring 3900 fvt, men esoteriska forskare uppger att dynastins siste kung, farao Unas, dog år 4030 fvt. Under de ariska faraonerna blev de egyptiska mysterieskolorna än mer berömda och var länge de ledande i världen. Från Egypten nådde ariskt blod till också flera östafrikanska stammar.

Inemot cirka år 9700 fvt hade det gamla moderriket i Centralasien tömts på sin befolkning. Naturomvälvningarna 150 år senare förvandlade Brostaden till en ruinhög och förstörde templen på Den Vita Ön. De sista utvandringarna hade stora svårigheter att nå Indien och blev kvar i Afghanistan och Beluchistan i närmare två tusen år. Många massakrerades av mongoliska stammar. Återstoden fann sin väg till Indiens slätter, som redan började bli tätbefolkade.

För att trygga det ariska blodet från att tunnas ut och försvinna i den överväldigande majoriteten av atlantider och atlanto-lemurier förbjöd manun återigen blandäktenskap och inrättade i den avsikten kastsystemet omkring år 8000 fvt. Först inrättade han endast tre kaster: brahman eller rena arier, med vitt som symbolisk färg; råjan eller blandningen av arier och tolteker, rött; och vish eller arier och mongoler, gult. Därför kallades kasterna varnaer eller färger. Senare kallades de som inte alls var arier shûdras.

Omkring år 2200 fvt uppstod en stor militär ledare hos de mongoliska stammarna. Dessa for härjande fram och förstörde allt de kom åt i stora delar av Asien, däribland återstoderna av det iranska imperiet. Den mongoliske härskades störtades till sist och hans horder skingrades, men han lämnade idel förödelse efter sig.

En avsigkommen arisk stam hade i många hundra år levat ensam i en dal i Susamirområdet i nuvarande Kirgizstan som enkla herdar. Under cirka hundra år vandrade dessa arier in i Iran. De talade zendspråket, som senare de zoroastriska skrifterna skulle avfattas på. Att de anlände så sent förklarar det egendomligt kaotiska tillstånd landet befann sig i så sent som på den siste

Zoroasters tid. Folkspillror som överlevt de svåra mongolhärjningarna återvandrade och anslöt sig till denna stam. Ur denna svaga början utvecklades det sista persiska imperiet.

Den ariska sjätte underrasen

Den ariska sjätte underrasen är redan under bildande i Australien och Amerika med enstaka individer i de äldre ursprungsländerna i Europa.

I samband med esoterikens återframträdande från år 1875 har många gamla invigda fötts in i den nya underrasen, medan andra infötts i den femte underrasen för att hjälpa till att föra den till fulländning. Åter andra kommer att inkarnera senare, när den femte rotrasen skall nå sin högsta punkt.

Organism, eter-, emotional- och mentalhölje måste givetvis modifieras att passa den nya underrasen. Redan är manuns medvetenhets formande kraft i verksamhet i motsvarande världar, så att den nya tidsålderns barn blir av den typ han avser, samtidigt som planethierarkins medarbetare på lägre nivåer arbetar med att sprida de ideer och den undervisning som är avsedda för den nya typen av människa. Detta arbete är alltjämt av ganska liten omfattning, men är bestämt att växa oerhört inom några århundraden, när sjätte underrasen framstår som klart urskiljbar.

Den nya underrasen byggs till större delen på femte underrasen och till mindre delen på fjärde eller äldre, varvid de nya egenskaper som krävs utvecklas en efter en hos monaderna ifråga. Förberedelseprocessen är långvarig och kan mycket väl sträcka sig över flera generationer.

Inte ens när typen väl står på sin höjdpunkt, kommer den att vara enhetlig. På det hela taget blir det en långskallig ras, som kommer att uppvisa såväl ljus- som mörkhåriga, såväl blå- som brunögda. Förvisso är de emotionala och mentala egenskaperna viktigare, men i de flesta fall är det endast efter det fysiska utseendet man kan uppskatta typtillhörigheten. Kanske de mest markanta fysiska kännetecknen är fina, välformade händer och fötter, smala fingrar och ovala naglar, särskilt framstår fingrarna och tummarna som smala från sidan betraktade. Hudens ytstruktur är alltid klar och fin, aldrig grov. Det finns tre typer av ansikten: den markant ovala med hög panna, den något mindre ovala med bred panna och den rent kortskalliga, den sistnämnda förhållandevis sällsynt. (En skulle sägs vara kort om bredden är fyra femtedelar av längden.) Huvudet tenderar att vara kupolformat, i synnerhet ovanför pannan, hjärnans frontallober välutvecklade, ansiktet något triangelformat men inte skarpskuret. Den allmänna fysiologin harmonisk, proportionerlig, sund, inte alls "bara hjärna och ingen kropp"-typen.

Den nya rasen visar i sin psykologi snabbt gensvar med medkänsla, deltagande i andras lidande, stor förmåga att förstå principiella resonemang, snabbhet i tanken, grundlighet, känslighet, välutvecklat sinne för rättvisa, frånvaro av eftersägande intelligens, hjälpsamhet. Barnet tenderar att sky grov föda och visar en hög grad av självdisciplin. Ett särskilt kännetecken ifråga om medvetenheten är insikten om enhet, den egenskap som kallas broderskap, som disponerar för medkänsla och självupppoffring, vidsynthet och tolerans.

Nervsystemet kommer att vara känsligare, vilket gör att det lättare skadas, så att barnet kan lida svårt av olämplig behandling. Separativa förhållanden som ligger i konkurrens, kamp och motsättningar är alla skadliga för utvecklandet av detta nervsystem, vars naturliga tendens är att söka enhet och harmoni.

Sjätte underrasens handlingsliv kommer att präglas av att många går samman i arbetet för ett gemensamt mål, inte att en dominant individ tvingar andra att utföra hans vilja. De som leder kommer att göra detta icke genom att visa viljestyrka utan genom kärlek, sympati och förståelse. Sjätte underrasens förelöpare kommer att visa en syntetiserande anda, förmågan att förena mångas olika åsikter och egenarter, förena de mest olikartade element och rikta dem mot ett gemensamt helt.

Den nya rasen kommer att äga vissa paranormala krafter, och för detta ändamål kommer hypofysen att utvecklas. Därmed erhålls ytterligare ett sinne, sjätte sinnet, som visar sig i förmågan att avläsa andras känslor såsom objektiva företeelser.

Allmänt sett kan sägas att sjätte underrasen kommer att införa intuitionen och visdomen, blanda allt det bästa i femte underrasens intelligens och fjärde underrasens känsla.

Ändamålet med esoterikens framträdande i vår tid är mindre att stimulera mental-kausallmedvetenhetens utveckling och mer att väcka essentialmedvetenheten, så att vi genom kärlekvisdom kan erhålla den harmoni och det broderskap som skall bilda grunden för en ny kultur och på denna uppbyggd civilisation, i den nämnda ordningen.

Utlagt på internet den 28 april 2006.

Senast ändrat den 5 mars 2008.